

נוגע לא נוגע, מביט אל תוך עיניה על גבולות, ראייה, ואינטימיות

גבולות האני

1. בראשית א

א בראשית, ברא אלהים, את השמים, ואת הארץ. ב והארץ, היתה תהו ובהו, וחשך, על-פני תהום; ורוח אלהים, מרחפת על-פני המים. ג ויאמר אלהים, יהי אור; ויהי-אור. ד וירא אלהים את-האור, כִּי-טוב; ויבדל אלהים, בין האור ובין החשך...
יקוו המים מתחת השמים אל-מקום אחד, ותראה, היבשה... ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע וישרצו המים, שרץ נפש חיה...

2. בראשית ב

ד אלה תולדות השמים והארץ, בהבראם: ביום, עשות יהוה אלהים--ארץ ושמים. ה וכל שיח השדה, טרם יהיה בארץ, וכל-עשב השדה, טרם יצמח: כי לא המטיר יהוה אלהים, על-הארץ, ואדם אין, לעבד את-האדמה. ו ואד, יעלה מן-הארץ, והשקה, את-כל-פני האדמה. ז וייצר יהוה אלהים את-האדם, עפר מן-האדמה, ויפח באפיו, נשמת חיים; ויהי האדם, לנפש חיה. ח ויטע יהוה אלהים, גן-בעדן--מקדם; וישם שם, את-האדם אשר יצר. ט ויצמח יהוה אלהים, מן-האדמה, כל-עץ נחמד למראה, וטוב למאכל--ועץ החיים, בתוך הגן, ועץ, הדעת טוב ורע...
יח ויאמר יהוה אלהים, לא-טוב היות האדם לבדו; אעשה-לו עזר, כנגדו. יט וייצר יהוה אלהים מן-האדמה, כל-חית השדה ואת כל-עוף השמים, ויבא אל-האדם, לראות מה-יקרא-לו; וכל אשר יקרא-לו האדם נפש חיה, הוא שמו. כ ויקרא האדם שמות, לכל-הבהמה ולעוף השמים, ולכל, חית השדה; ולאדם, לא-מצא עזר כנגדו.
כא ויפל יהוה אלהים על-האדם, וישן; וייקח, אחת מצלעותיו, ויסגר בשר, תחתנה. כב ויבן יהוה אלהים את-היצלע אשר-לקח מן-האדם, לאשה; ויבאה, אל-האדם. כג ויאמר, האדם, זאת הפעם עצם מעצמי, ובשר מבשרי; לזאת יקרא אשה, כי מאיש לקחה-זאת. כד על-כן, יעזב-איש, את-אביו, ואת-אמו; ודבק באשתו, והיו לבשר אחד.

מודל לקשר

3. שיר השירים ג

ד כמעט, שעברתי מהם, עד שמצאתי, את שאהבה נפשי; אחזתיו, ולא ארפנו--עד-שהביאתיו אל-בית אמי, ואל-חדר הורתי.

מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה תחת התפוח עוררתך שמה חבלתך אמך שמה חבלה ילדתך:

4. בבלי נידה ל עמוד ב

דרש רבי שמלאי: למה הולד דומה במעי אמו? לפנקס שמקופל ומונח. ידיו על שתי צדעיו, שתי אציליו על ב' ארכובותיו וב' עקביו על ב' עגבותיו, וראשו מונח לו בין ברכיו, ופיו סתום וטבורו פתוח, ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו שותה, ואינו מוציא רעי, שמא יהרוג את אמו. וכיון שיצא לאויר העולם נפתח הסתום ונסתם הפתוח, שאלמלא כן אינו יכול לחיות אפילו שעה אחת.

מקרה בוחן - ראייה פורצה גבולות

5. בראשית כד

סא ותקם רבקה ונערתי, ותרכבנה על-הגמלים, ותלכנה, אחרי האיש; ויקח העבד את-רבקה, וילך. סב ויצחק בא מבוא, באר לחי ראי; והוא יושב, בארץ הנגב. סג ויצא יצחק לשוח בשדה, לפנות ערב; וישא עיניו וירא, והנה גמלים באים. סד ותשא רבקה את-עיניה, ותרא את-יצחק; ותפל, מעל הגמל. סה ותאמר אל-העבד, מי-האיש הלזה ההלך בשדה לקראתנו, ויאמר העבד, הוא אדני; ותקח הצעיר, ותתקס. סו ויספר העבד, ליצחק, את כל-הדברים, אשר עשה. סז ויבאה יצחק, האהלה שרה אמו, ויקח את-רבקה ותהי-לו לאשה, ויאהבה; וינחם יצחק, אחרי אמו.

6. בראשית כט

[יח ויאהב יעקב, את-רחל; ויאמר, אעבדך שבע שנים, ברחל בתך, הקטנה.]

7. בראשית טז

יג ותקרא שם-יהוה הדבר אליה, אתה אל ראי: כי אמרה, הגם הלאם ראיתי--אחרי ראי. יד על-פן קרא לביאר, באר לחי ראי-

8. שמות לג

יח ויאמר: הראני נא, את-כבודך. יט ויאמר, אני אעביר כל-טובי על-פניך, וקראתי בשם יהוה, לפניך; ונחתי את-אשר אחן, ורחמתי את-אשר ארחם. כ ויאמר, לא תוכל לראת את-פני: כי לא-יראני האדם, וחי. כא ויאמר יהוה, הנה מקום אתי; ונצבת, על-הצור. כב והיה בעבר כבדי, ושמתיך בנקרת הצור; ושכתי כפי עלרך, עד-עברי. כג והסרתי, את-כפי, וראית, את-אחרי; ופני, לא יראו.

9. שופטים יג

ב ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת הדני, ושמו מנוח; ואשתו עקרה, ולא ילדה. ג וירא מלאך-יהוה, אל-האשה; ויאמר אליה, הנה נא את-עקרה ולא ילדת, והרית, וילדת בן... כ ויהי בעלות הלהב מעל המזבח, השמימה, ויעל מלאך-יהוה, בלהב המזבח; ומנוח ואשתו ראים, ויפלו על-פניהם ארצה. כא ולא-יסף עוד מלאך יהוה, להראה אל-מנוח ואל-אשתו; אז ידע מנוח, כי-מלאך יהוה הוא. כב ויאמר מנוח אל-אשתו, מות נמות: כי אלהים, ראינו. כג ותאמר לו אשתו, לו חפץ יהוה להמיתנו לא-לקח מידנו עלה ומנחה, ולא הראנו, את-כל-אלה; וכעת, לא השמיענו כזאת.

10. בראשית כב

ד ביום השלישי, וישא אברהם את-עיניו וירא את-המקום מרחוק;
יג וישא אברהם את-עיניו, וירא והנה-איל, אחר, נאחז בסבך בקרניו; וילך אברהם ויקח את-האיל,
ויעלהו לעלה תחת בנו. יד ויקרא אברהם שם-המקום ההוא, יהוה יראה, אשר יאמר היום, בהר יהוה
יראה.

11. בראשית טז

ד ויבא אל-הגר, ותהר; ותרא כי הרתה, ותקל גברתה בעיניה. ה ותאמר שרי אל-אברם, חמסי
עליך--אנכי נתתי שפחתי בחיקך, ותרא כי הרתה ואקל בעיניה; ישפט יהוה, ביני וביניך. ו ויאמר אברם
אל-שרי, הנה שפחתך בידך--עשי-לה, הטוב בעיניך;
(כך גם כא:יא-יב)

12. בראשית כא

ט ותרא שרה את-בן-הגר המצרית, אשר-ילדה לאברהם--מצחק.

13. בראשית לח

יא ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית-אביך, עד-יגדל שלה בני--כי אמר, פן-ימות גם-הוא כאחיו;
ותלך תמר, ותשב בית אביה. יב וירבו הימים, ותמת, בת-שוע אשת-יהודה; וינחם יהודה, ויעל על-גזזי
צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי--תמנתה. יג ויגד לתמר, לאמר: הנה חמיר עליה תמנתה, לגז צאנו. יד
ותסר בגדי אלמנותה מעליה, ותכס בצעיף ותתעלף, ותשב בפתח עינים, אשר על-דרך תמנתה: כי
ראתה, כי-גדל שלה, והוא, לא-נתנה לו לאשה. טו ויראה יהודה, ויחשבה לזונה: כי כסתה, פניה. טז
ויט אליה אל-הדרך, ויאמר הבה-נא אבוא אליך, כי לא ידע, כי כלתו הוא; ותאמר, מה-תתן-לי, כי תבוא,
אלי. יז ויאמר, אנכי אשלח גדי-עזים מן-הצאן; ותאמר, אם-תתן ערבון עד שלחך. יח ויאמר, מה הערבון
אשר אתן-לך, ותאמר חתמך ופתילך, ומטך אשר בידך; ויתן-לה ויבא אליה, ותהר לו. יט ותקם ותלך,
ותסר צעיפה מעליה; ותלבש, בגדי אלמנותה...
כה הוא מוצאת, והיא שלחה אל-חמיה לאמר, לאיש אשר-אלה לו, אנכי הרה; ותאמר, הכר-נא--למי
החתמת והפתילים והמטה, האלה. כו ויכר יהודה, ויאמר צדקה ממני, כי-על-כן לא-נתתיה, לשלה בני;
ולא-יסף עוד, לדעתה.

14. בראשית כז

א ויהי כי-זקן יצחק, ותכהין עיניו מראת; ויקרא את-עשו בנו הגדל, ויאמר אליו בני, ויאמר אליו, הנני.

זה פתאום נפל עליה

זה פתאום נפל עליה
ושינה את כל חייה
שינה את כל חייה

אריק איינשטיין
מילים: אריק איינשטיין
לחן: שם טוב לוי

אם לבוא או לא לבוא
כשאני כבר בא אליה
נוגע לא נוגע
מביט אל תוך עיניה
ורואה את התשובה

מן הקצה אל הקצה
ועכשיו קודרים שמיה
עננים ירדו עליה
ושינו את כל חייה
מן הקצה אל הקצה

ואני חושב עליה
אף פעם לא יודע
אף פעם לא יודע
אם לבוא או לא לבוא
כשאני כבר בא אליה
נוגע לא נוגע
מביט אל תוך עיניה
ורואה את התשובה

ושוב עולה הבוקר
שוטפת את פניה
לובשת חיוכיה
יוצאת אל החיים

היא חורקת בשיניה
מסתירה את דמעותיה
מאפרת את עיניה
וחוזרת לחיים

ואני חושב עליה
ואף פעם לא יודע
אף פעם לא יודע